

„Han kommer sig saamænd nok, skal du se!“ sagde Jytte. „Det har vist ingen Nød.“

„Det maa vi jo haabe paa! Her skal du se et Par Billeder af Gaarden.“

Meta trak nogle Fotografier ud af Konvolutten. Det var omtrent de samme, som Torben havde vist Jytte og hendes Mor hin gyldne Morgen i Italien. Der var Herregaardens Hovedfacade set gennem den klosteragtigt hvælvede Indkørsel, et Parti af Parken, et Billede af et Skovbryn og den vide Udsigt over Fjorden, som Torben havde lovsunget med en Varme, der misstemte hende.

„Ja, det ser jo altsammen meget lovende ud. Hvor-naar skal I flytte derover?“

„Det veed jeg ikke bestemt. Men til Sommer bliver det da nok. Saa skal du komme over og besøge os. Du ser ud, som om du til den Tid kan have godt af at komme lidt paa Græs og samle Kræfter til en stor Begivenhed. Tager jeg vel fejl i det?“

Jytte blev bleg og svarede ikke paa Spørgsmaalet. Hun gav sig hurtigt til at tale om andre Ting, og lidt efter tog hun bort.

Under den lange Kørsel ind til Byen med Sporvognen sad hun mest med lukkede Øjne. Hun følte en Lede ved sig selv, saa det sortnede for hende. Det var saa latterlig vanvittigt at maatte tilstaa, at hun var skinsyg paa Meta! Naar hun tænkte paa, at Veninden for Fremtiden skulde kalde Favsingholm for sit Hjem, at Dihmer skulde blive hendes daglige Omgangsfælle, maaske hendes gode Ven, der spaserede med hendes Børn ved Haanden, var hun